

Sygn. akt VI ACa 1922/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Jan Szachułowicz (spr.)

Sędzia SA – Aldona Wapińska

Sędzia SA – Marcin Strobel

Protokolant: – st. sekr. sąd. Ewelina Czerwińska

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 5 sierpnia 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 191/11

I oddala apelację,

II zasądza od K. S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VIA Ca 1922/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 października 2011 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, iż K. S. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo - Usługowa (...) z siedzibą w miejscowości K. naruszył warunek 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej mu decyzją z dnia 25 lipca 2005 r. nr (...) w ten sposób, iż prowadząc działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w miejscowości N., dokonywał sprzedaży paliw ciekłych przy wykorzystaniu kontenerowej stacji paliw wyposażonej w dwukomorowy zbiornik naziemny o pojemności łącznej 20 m⁽³⁾ i za te działania wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 12 000 zł, co stanowi 0,5 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w roku 2010.

W uzasadnieniu decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wskazał, iż pismem z dnia 24 czerwca 2011 r. koncesjonariusz poinformował, iż eksploatuje na potrzeby wykonywanej działalności koncesjonowanej kontenerową stację paliw zlokalizowaną w miejscowości N.. Zgodnie z warunkiem 2.1.1. udzielonej koncesjonariuszowi koncesji na

obrót paliwami ciekłymi, jest on zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej.

Warunki techniczne, jakim musi odpowiadać stacja paliw jako obiekt budowlany zostały określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie. Zgodnie z zawartą w § 1 pkt 2 rozporządzenia definicją - stacja paliw jest to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub naziemne zbiorniki gazu płynnego, instalacje technologiczne (...). Natomiast pod pojęciem stacji kontenerowej należy rozumieć zbiorniki i urządzenia do tymczasowego wydawania paliw płynnych, o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie (zgodnie z treścią § 1 pkt 4 ww. rozporządzenia). Ponadto w uzasadnieniu decyzji powołano treść § 99 ust. 1 powyższego rozporządzenia, zgodnie z którym od dnia 1 stycznia 2006 r. dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żegluga morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego.

Z uwzględnieniem powyższych przepisów w uzasadnieniu decyzji stwierdzono, iż zaistniały w sprawie stan faktyczny odbiega od stanu, jaki powinien istnieć zgodnie z wymienionymi przepisami regulującymi działalność koncesjonowaną. Jako podstawę wymierzenia kary pieniężnej powołano przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Wysokość wymierzonej kary, zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, została odniesiona do stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz dotychczasowego zachowania koncesjonariusza i jego możliwości finansowych.

Powyższą decyzję K. S. zaskarżył odwołaniem wnosząc o jej uchylenie w całości i zasądzenie od Prezesa URE zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. poprzez błędną interpretację § 99 ust. 1 i naruszenie przepisów ustawy - Prawo energetyczne poprzez błędne zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 12.

W uzasadnieniu odwołania powód zarzucił, iż twierdzenie o naruszeniu przez niego postanowienia 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi jest bezpodstawne. Zgodnie bowiem z tym postanowieniem, koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie - Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Powód zarzucił, iż powoływane przez Prezesa URE przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. nie regulują warunków wykonywania działalności gospodarczej, lecz zgodnie z treścią § 3 tegoż rozporządzenia, jego przepisy stosuje się przy budowie obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeladunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, a także przy przebudowie tych obiektów.

Powód zarzucił, iż przepisy rozporządzenia mają charakter wykonawczy w stosunku do ustawy - Prawo budowlane i jako takie są zaliczane do przepisów techniczno-budowlanych regulujących szczegółowe zasady obowiązujące w procesie budowlanym przy budowie i przebudowie obiektów budowlanych służących do magazynowania i dystrybucji ropy naftowej i produktów naftowych. Przepisy te w żadnym razie nie regulują zasad wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, a interpretacja przepisu § 99 ust. 1 rozporządzenia dokonana przez Prezesa URE jest niedopuszczalna oraz sprzeczna z celem tego rozporządzenia. Mając na uwadze fakt, iż regulacja ta została umiejscowiona w dziale IV rozdziale 2 rozporządzenia pt. Usytuowanie stacji paliw płynnych i stacji kontenerowych, powinna mieć miejsce wykładnia systemowa, która nakazuje przyjąć, iż powołany przepis jest przepisem techniczno - budowlanym i dotyczy zasad budowy i przebudowy obiektów budowlanych, w tym zasad sytuowania stacji kontenerowych.

Powód podniósł, iż delegacja ustawowa zawarta w przepisach art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo budowlane nie obejmuje ustaleń w drodze rozporządzenia zasad wykonywania działalności gospodarczej. Dosłowna interpretacja przepisu § 99 ust. 1 rozporządzenia nie może być pogodzona z celem regulacji i charakterem przepisów rozporządzenia.

Powód wskazał też, iż w rozporządzeniu brak jest przepisów przejściowych, które regulowałyby los stacji kontenerowych istniejących w dacie wejścia w życie przepisów rozporządzenia, w szczególności przepisów nakazujących zaprzestanie działalności gospodarczej polegającej na magazynowaniu lub dystrybucji paliw płynnych z użyciem tego typu stacji po dniu wejścia w życie rozporządzenia jak również brak jest przepisów nakazujących dostosowanie istniejących stacji kontenerowych do wymagań nowych przepisów. Stąd należy przyjąć, iż istniejące przed dniem 1 stycznia 2006 r. stacje kontenerowe mogą być wykorzystywane w celu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami płynnymi.

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i zasądził od K. S. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Orzeczenie to oparte zostało na następujących ustaleniach i rozważaniach, przy czym w ocenie Sądu Okręgowego, stan faktyczny sprawy jest pomiędzy stronami niesporny.

Decyzją z dnia 25 lipca 2005 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił przedsiębiorcy K. S. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Firma Handlowo-Usługowa (...) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 30 lipca 2005 r. do 30 lipca 2015 r. Zgodnie z treścią pkt 2.1.1. koncesji, koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie - Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

W ramach wykonywania działalności gospodarczej określonej w koncesji K. S. wykorzystywał kontenerową stację paliw usytuowaną w miejscowości N. ze zbiornikiem o pojemności 20 m³, podzielonym na dwie komory po 10 000 l na olej napędowy i 10 000 l na benzynę bezołowiową Pb 95. Pozwolenie na użytkowanie kontenerowej stacji paliw K. S. uzyskał w drodze Decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 30 grudnia 2005 r.

W dniu 1 kwietnia 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił przedsiębiorcy Firmie Usługowo - Handlowej (...) sp. z o.o. spółce komandytowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 4 kwietnia 2011 r. do 2 kwietnia 2021 r. W pkt II koncesji Prezes URE odmówił udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu kontenerowej stacji paliw zlokalizowanej w miejscowości N..

Pismem z dnia 17 czerwca 2011 r. Prezes URE zwrócił się do K. S. o wskazanie, czy zaprzestał on prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi i ewentualnie z jakim dniem to nastąpiło oraz o wskazanie, czy i ewentualnie z jakim dniem nastąpiło wykreślenie wpisu K. S. z ewidencji działalności gospodarczej.

W odpowiedzi pismem z dnia 24 czerwca 2011 r. K. S. poinformował, iż Firma Usługowo - Handlowa (...) nie została wykreślona z ewidencji działalności gospodarczej i w dalszym ciągu prowadzi działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na stacji paliw w N. na podstawie umowy z dnia 31 grudnia 2010 r. o obsłudze sprzedaży paliw ciekłych zawartej pomiędzy Firmą Usługowo - Handlową (...) a Firmą Usługowo - Handlową (...) sp. z o.o. spółką komandytową.

K. S. osiągnął przychód netto ze sprzedaży za rok 2010 z działalności koncesjonowanej wykonywanej na stacjach paliw w miejscowościach K. oraz N. w łącznej kwocie 2 415 237,53 zł, w tym na stacji paliw w miejscowości N. 909 838,16 zł.

Sąd Okręgowy powołał art. 56 ustawy - Prawo energetyczne, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Zgodnie z treścią pkt. 2.1.1. decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 25 lipca 2005 r. w sprawie udzielenia przedsiębiorcy K. S. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności

gospodarczej, a w szczególności warunków określonych w ustawie - Prawo energetyczne i wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Zdaniem Sądu Okręgowego, użyty w koncesji zwrot „w szczególności” oznacza, iż wymieniony katalog przepisów ma charakter otwarty. Obowiązek spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej nie wyczerpuje się zatem w przestrzeganiu przepisów Prawa energetycznego i aktów wykonawczych do tej ustawy. Niesłuszne są zatem zawarte w odwołaniu zarzuty, iż ewentualne naruszenie przez koncesjonariusza przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. nie jest naruszeniem warunków koncesji, gdyż koncesjonariusz nie jest zobowiązany do ich przestrzegania. Zawarty w koncesji zwrot zobowiązujący do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej należy odnosić do wszystkich obowiązujących norm prawnych, które regulują warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi.

Zdaniem Sądu Okręgowego, rację ma skarżący, iż zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, przepisy rozporządzenia stosuje się przy budowie obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, a także przy przebudowie tych obiektów.

Sąd Okręgowy wywiódł, że delegacja ustawowa do wydania tego rozporządzenia pochodzi z przepisu art. 7 ust. 2 pkt 2 ustawy - Prawo budowlane. Zawarte jednakże w przepisach wymienionego rozporządzenia uregulowania niejednokrotnie muszą, z uwagi na ich treść, znaleźć zastosowanie nie tylko w procesie budowlanym, ale w innych sytuacjach praktyki życia gospodarczego. Zgodnie z § 1 pkt 2 rozporządzenia, stacja paliw płynnych to obiekt budowlany, w skład którego mogą wchodzić: budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne lub naziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych i gazu płynnego, instalacje technologiczne, w tym urządzenia do magazynowania i załadunku paliw płynnych oraz gazu płynnego, instalacje wodnokanalizacyjne i energetyczne, podjazdy i zadaszenia oraz inne urządzenia usługowe i pomieszczenia pomocnicze; zaś zgodnie z pkt 4 § 1 rozporządzenia, stacja kontenerowa to zbiorniki i urządzenia do tymczasowego wydawania paliw płynnych, o konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie.

W ocenie Sądu Okręgowego, definicje te są obowiązujące nie tylko w procesie budowlanym, ale w każdej sytuacji, gdy niezbędne jest określenie, czy dany obiekt budowlany spełnia warunki wymagane w stosunku do stacji paliw płynnych, czy kontenerowej stacji paliw. Podobnie, skoro zgodnie z § 99 ust. 1 powołanego rozporządzenia dopuszcza się użytkowanie stacji kontenerowych wyłącznie jako tymczasowych obiektów budowlanych przeznaczonych do zaopatrzenia w produkty naftowe Sił Zbrojnych oraz w celu realizacji inwestycji o znaczeniu krajowym, a także do zaopatrzenia jednostek pływających żeglugi morskiej i śródlądowej, kolejnictwa oraz statków powietrznych lotnictwa cywilnego, to jasne być musi, iż przepis ten nie dotyczy procesu budowlanego, ale reguluje przyszłe warunki użytkowania stacji kontenerowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, z literalnego brzmienia przywołanych przepisów rozporządzenia wynika, iż kontenerowe stacje paliw mogą być użytkowane wyłącznie jako obiekty tymczasowe i przeznaczone do określonych celów. Niesłuszny jest zatem zarzut, iż interpretacja przepisu § 99 rozporządzenia dokonana przez pozwanego jest niedopuszczalna oraz sprzeczna z celem tego rozporządzenia. Przepis ten nie może dotyczyć, jak chce tego skarżący, zasad budowy i przebudowy obiektów budowlanych, w tym zasad sytuowania stacji kontenerowych, gdyż jego trzon stanowi właśnie określenie zasad użytkowania stacji kontenerowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że przedsiębiorca, który użytkuje stację kontenerową niezgodnie z treścią omawianego przepisu dopuszcza się zatem naruszenia przepisów prawa regulujących zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi, albowiem w toku takiej działalności niedopuszczalne jest wykorzystywanie kontenerowych stacji paliw. Powód eksploatuje kontenerową stację paliw prowadząc powszechną sprzedaż paliw, nie ulega zatem wątpliwości, iż dopuścił się naruszenia warunków koncesji.

Odnosząc się do zarzutu, iż przepisy przejściowe i końcowe powołanego rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. nie zawierają unormowań odnośnie okresu przejściowego na przystosowanie stacji kontenerowych, na budowę których uzyskano pozwolenie przed dniem 1 stycznia 2006 r. do nowych warunków wymaganych przepisami rozporządzenia, Sąd Okręgowy podniósł, iż wcześniej obowiązujące rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, które straciło moc wskutek wejścia w życie rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 r. również dopuszczało stacje kontenerowe jako tymczasowe stacje paliw. Wskazuje na to przepis § 2 pkt 4 stanowiący, iż pod pojęciem tymczasowej stacji paliw, zwanej dalej „stacją kontenerową” rozumie się zbiorniki i urządzenia do wydawania paliw umieszczone naziemnie na konstrukcji umożliwiającej jej przemieszczanie oraz przepis § 103 ust. 1 odnoszący się do stacji kontenerowych, jako tymczasowych obiektów przeznaczonych do czasowego zaopatrzenia użytkowników w produkty naftowe. Skoro zatem powód przedstawił w toku niniejszego postępowania decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z 30 grudnia 2005 r. o udzieleniu pozwolenia na użytkowanie kontenerowej stacji paliw, jasne jest, iż owo pozwolenie nie mogło abstrahować od obowiązujących ówczesnie przepisów regulujących zasady użytkowania tego rodzaju obiektów, a więc tylko jako obiektów tymczasowych przeznaczonych do czasowego zaopatrzenia użytkowników w produkty naftowe. W żadnym razie nie może być tak, jak stara się wywieść powód, iż na podstawie decyzji administracyjnych wydanych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 r. można użytkować stację kontenerową bez ograniczeń w powszechnym obrocie paliwami.

Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że kara pieniężna została wymierzona w wysokości 0,5 % przychodów z działalności koncesjonowanej, co nie narusza przepisu art. 56 ust. 3 Prawa energetycznego, zgodnie z którym wysokość kary nie może przekroczyć 15 % przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Oznacza to, iż kara pieniężna została wymierzona w dolnej ustawowej granicy. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji rozważone zostały w sposób wyczerpujący okoliczności mające wpływ na wymiar kary pieniężnej, w tym stopień zawinienia, stopień szkodliwości oraz możliwości finansowe koncesjonariusza. Sąd Okręgowy w pełni podzielił ocenę pozwanego w tym zakresie, w szczególności co do tego, iż zakwestionowana kara pieniężna nie uniemożliwi wykonywania działalności koncesjonowanej, pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przychodu, a jednocześnie jest adekwatna do zawinienia i stopnia szkodliwości popełnionego czynu. Przychód uzyskany z działalności koncesjonowanej związanej z prowadzeniem kontenerowej stacji paliw wynosi, według skarżącego, około 37 % przychodu z całej działalności koncesjonowanej (ponad jedną trzecią). Wymierzona kara oscyluje natomiast wokół 1/30 możliwej do wymierzenia kary pieniężnej.

W ocenie Sądu Okręgowego, wymiar kary uznać należy wręcz za łagodny, gdyż w doktrynie wyrażane są poglądy, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych należy - obok kryteriów ustawowych wymiaru kary pieniężnej - wziąć pod uwagę również inne okoliczności, a w szczególności korzyści, jakie praktyka przynosi dla przedsiębiorcy (lub jakie mogła przynieść). Naruszenia krótkotrwałe, bez względu na ich rodzaj, jeżeli zostały zaniechane i nie wywołały negatywnych skutków dla konkurencji i konsumentów powinny być penalizowane w możliwie najłagodniejszy sposób, tj. wymierzone kary pieniężne powinny oscylować w dolnych granicach ustawowych. W niniejszej sprawie praktyka sprzeczna z przepisami prawa nie była krótkotrwała, zatem powód uzyskiwał przez dłuższy okres czasu znaczne przychody z tego źródła.

W ocenie Sądu Okręgowego, w sprawie nie zachodziły również okoliczności łagodzące, tj. zaniechanie przez przedsiębiorcę stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, czy też pozytywna reakcja na wszczęcie postępowania poprzez podjęcie działań mających na celu zaprzestanie praktyki. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do obniżenia wymierzonej kary.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt 1 wyroku, a o kosztach (pkt 2 wyroku) na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 18 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości apelacją zarzucając:

- naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a) art. 178 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 92 ust. 1 i 2 Konstytucji RP i w zw. z § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, poprzez oparcie wyroku na przepisach aktu wykonawczego wydanego z przekroczeniem delegacji ustawowej, a w konsekwencji przyjęcie, że przepisy aktu wykonawczego regulują warunki wykonywania działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz określają zasady użytkowania stacji kontenerowych, mimo że materia ta może być regulowana wyłącznie ustawą, zaś zawarta w Prawie budowlanym delegacja ustawowa (art. 7 ust. 2 pkt 2) nie upoważnia do wydania aktu wykonawczego dotyczącego tej kwestii,

b) § 99 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, poprzez przyjęcie, że przedsiębiorca, który użytkuje stację kontenerową niezgodnie z treścią omawianego przepisu dopuszcza się naruszenia prawa regulującego zasady prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi,

c) art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 3 Kodeksu cywilnego poprzez ich pominięcie i uznanie, że na podstawie decyzji administracyjnych wydanych przed wejściem w życie rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, powód nie może użytkować stacji kontenerowej bez ograniczeń w powszechnym obrocie paliwami,

d) art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne poprzez uznanie, że nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji uprawniające organ do nałożenia kary pieniężnej może polegać na naruszeniu jakiegokolwiek obowiązku wynikającego z przepisów powszechnie obowiązujących, podczas gdy z treści tego przepisu wynika jasno, że obowiązek musi być konkretny i wynikać z koncesji a więc musi być wskazany w jej treści; abstrakcyjne odesłanie do obowiązków określonych w przepisach prawa nie może być uznane za wskazanie tychże obowiązków,

- naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez błędną ocenę materiału dowodowego w zakresie treści pkt 2.1.1. koncesji z dnia 25 lipca 2005 r., w sposób nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, stanowiącą przekroczenie granicy uznania sędziowskiego.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie zaskarżonej Decyzji Prezesa URE i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna, zaś wyrok Sądu Okręgowego trafny. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kwestionowany przez powoda przepis rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. (w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie) nie został uznany w stosownych trybach za niezgodny z Konstytucją RP i posiada moc obowiązującą.

Niezależnie od powyższego, nie sposób uznać za powodem, że przepis art. 7 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego nie może mieć wpływu na ustalanie rozporządzeniem przepisów regulujących sposób wykonywania działalności gospodarczej.

Przepis ten dotyczy warunków technicznych, między innymi stacji paliwowych. Jeżeli zaś warunki techniczne dotyczą takich urządzeń i obiektów, które służą wykonywaniu działalności gospodarczej, to siłą rzeczy warunki techniczne wpływają na zakres możliwości wykorzystywanych przy prowadzeniu działalności gospodarczej i w konsekwencji określają pewien wycinek zasad dotyczących prowadzenia działalności gospodarczej.

Kwestionowany przepis rozporządzenia ustala warunek techniczny, który można zawrzeć w stwierdzeniu, że stałe (nie tymczasowe) stacje paliw nie mogą być stacjami kontenerowymi. Trudno więc dostrzec w tym przepisie przekroczenie granic delegacji ustawowej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie doszło również do naruszenia zasad konstytucyjnych, a w tym w szczególności w związku z zakazem retroaktywnego działania prawa. Od retroaktywności należy bowiem odróżnić dopuszczalne obejmowanie stosunków prawnych o charakterze ciągłym nowymi regulacjami jeszcze w toku realizacji i w czasie trwania tych stosunków.

Pewne stosunki prawne trwają w końcu wiele lat i nie ma dostatecznych podstaw do tego, by zaniechać ich modyfikowania z uwagi na zmieniające się potrzeby ekonomiczne, społeczne i inne. Retroaktywność miała by w takim przypadku miejsce dopiero wówczas, gdyby podjął próbę stosowania nowych przepisów do okresu sprzed ich wejścia w życie. Taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie ma miejsca, ponieważ w postępowaniu przez Prezesem URE badany był okres prowadzenia przez powoda działalności gospodarczej już po wejściu w życie rozporządzenia z 21 listopada 2005 r. Ten tylko okres był podstawą do wydania kwestionowanej w niniejszym postępowaniu decyzji.

Nie ma również racji strona apelująca wskazując, że do nałożenia kary pieniężnej mogło dojść jedynie w związku z naruszeniem ściśle skonkretyzowanego i wyraźnie wskazanego w koncesji obowiązku. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne stanowi, że karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Prawidłowa wykładnia tego przepisu nakazuje przyjęcie, że chodzi po prostu o obowiązki wynikające z koncesji, ogólne i szczególne.

Odnosząc te rozważania do treści koncesji udzielonej powodowi wskazać należy, że powód został zobowiązany między innymi do spełnienia wynikających z przepisów prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej (pkt 2.1.1. koncesji). Jeżeli zatem przepisy prawa określają warunki prowadzenia kontenerowych stacji paliw i jednocześnie prowadzenie takich stacji dokonywane jest przez przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą, to z pewnością należy uznać, że w punkcie 2.1.1. koncesji wskazano na obowiązek przestrzegania przez powoda również tych przepisów prawa.

Tym samym wszystkie przedstawione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego sformułowane zostały bez dostatecznych podstaw. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa procesowego. Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił treść punktu 2.1.1. koncesji, nie przekroczył granic sędziowskiego uznania i wykazał się przy tym logicznym rozumowaniem. Stanowisko powoda w tym zakresie jest natomiast bezzasadne. Wynikający z koncesji katalog przepisów do przestrzegania ma bowiem rzeczywiście charakter otwarty, przy czym ograniczony jest tym tylko, że przepisy te mają dotyczyć warunków wykonywania działalności gospodarczej. W tym tylko sensie katalog ten nie jest otwarty. Jednak przepisy zastosowane przez Prezesa URE w stosunku do powoda, jak przedstawiono to już powyżej, dotyczą warunków wykonywania działalności gospodarczej. Powód w swej apelacji dokonuje zaś takiej wykładni punktu 2.1.1. koncesji, która jest sprzeczna z jej jasną i transparentną treścią.

Nawiązując do przytoczonego w uzasadnieniu apelacji wyroku Sądu Najwyższego powód pominął, że uzyskał koncesję na obrót paliwami ciekłymi i na tej podstawie prowadzi kontenerową stację paliw. Takie stacje mogą być zaś użytkowane tylko jako tymczasowe i tylko w pewnych, ściśle limitowanych warunkach. Zasady te powód złamał. Powód naruszył zatem, przy prowadzeniu koncesjonowanej działalności gospodarczej, przepis wprost i bezpośrednio do niego się odnoszący, przepis, który dotyczy warunków prowadzenia działalności gospodarczej w istotnym w przypadku powoda zakresie i wreszcie przepis, który został objęty warunkami koncesji. Choć warunek ten został sformułowany w

sposób ogólny, posiada jednak dostateczny stopień uszczegółowienia, by stosować go w stanie faktycznym i prawnym tej sprawy.

Powyższe stanowisko w swym całokształcie przesądza o bezzasadności apelacji, która została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach za drugą instancję Sąd Apelacyjny orzekł stosownie do wyniku sporu na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. oraz art. 99 k.p.c.